

Hvis man vender sig til den indholdsmæssige side af lovforslaget, så er Det Radikale Venstre umiddelbart positivt indstillet, og det afspejles jo også i den afprøvning af forliget, som den daværende SR-regering lavede med de daværende forligspartier op til valget 2001. Vi stod nemlig inde for det, og det gør vi, fordi vi betragter lovforslaget som udtryk for to principielt forskellige politiske beslutninger:

Den ene er en beslutning om, på hvilken måde vi regulerer de forskellige satser, og den anden er en beslutning om at etablere en pulje til sociale formål. Jeg synes, det er nødvendigt at sige, at det her er meget principielt for os, for vi betragter satspuljereguleringen og selve den måde, man regulerer satserne på, som noget, der netop er politisk bestemt. Der findes ikke nogen sand satsregulering. Der findes ikke nogen givne måde, det burde gøres på. Dermed er også sagt, at der ikke findes noget tyveri. Der findes en politisk beslutning, vedtaget af et stort og vedvarende flertal i Folketinget, om, på hvilken måde man regulerer satserne, og jeg synes, det ville tjene os alle sammen, hvis vi stod ved den politiske beslutning i stedet for at blive med at tale om, at nogen skylder nogen noget.

Derudover kan vi konstatere, at det har været fornuftigt, at Folketinget ved en mekanisme, som er knyttet til den måde, man har valgt at regulere satserne på, hvert år etablerer en stor, solid pulje til sociale formål. Vi tror faktisk nøgternt betragtet, at det er meget vigtigt, at der ligger den automatik, sådan at der hvert år uden om prioritering af kampvogne og motorveje og dyrestier, og hvad ved jeg, ligger anselige midler, som gør, at vi kan forbedre forholdene for dem, som er socialt dårligt stillet i det danske samfund, og det uanset deres farve, det uanset deres baggrund og det uanset hvilket postuleret forhold man har til, hvor lidt eller hvor meget de har bidraget til den pulje, for vi anerkender ikke det sludder, der siges om, hvem der bidrager til hvad.

Den tredje del, som vi jo har diskuteret frem og tilbage og op og ned ad stolper i dag, har faktisk ikke noget med lovgivningen at gøre. Det har noget at gøre med det fornuftige i at have en tilbagefaldsklausul. Hvad sker der med den pulje, som etableres, hvis man ikke kan finde ud af at dele den ud? Vi synes, det er en fornuftig tilbagefaldsmulighed, at hvis ikke man kan dele puljen ud til specifikke formål, jamen så smører man den tyndt ud til dem, der er socialt dårligt stillet, og det er i virkeligheden jo det, som tilba-

gefaldsklausulen er udtryk for. Kan man ikke blive enige om egentlige substantielle formål, som man synes er gode, så må man smøre pengene ud i ubetydelige småbeløb til den enkelte overførselsindkomstmotager.

Kl. 18.20

Det, som bare er problemet, er, at den tilbagefaldsklausul og det veto, vi har talt om hele dagen, var en politisk aftale og ikke den lovgivning, vi forhåbentlig kommer til at vedtage, en politisk aftale, som ikke eksisterer mere, og derfor er det desværre også sådan, at de henvisninger, der er i lovforslaget til sædvane, jo kommer fra en politisk aftale, som er brudt. Det er derfor set med radikale øjne, at det ville være overordentlig hensigtsmæssigt, hvis vi lavede en egentlig politisk aftale, som handlede om, i hvilken ånd vi ønsker den her lovgivning udmøntet, og hvilken tilbagefaldsklausul vi ønsker at forpligte hinanden på.

Det Radikale Venstre støtter som sagt i udgangspunktet forslaget, men vi vil varmt opfordre til, at vi får en egentlig politisk drøftelse af, hvordan vi skal udmønte det.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Ønsker hr. Jann Sjursen ordet? Det er svært at se heroppefra.

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det her lovforslag har kun et formål: Det skal sikre, at Dansk Folkeparti i fremtiden kan få adgang til at deltage i den årlige uddeling af gaver betalt af de fattigste danskere. Dansk Folkeparti har i årevis måttet finde sig i at stå uden for dette besynderlige cirkus, hvor pengene først tages fra kontanthjælpsmodtagerne og pensionisterne, modtagerne af syge- og arbejdsløshedsdagpenge, og bagefter af hattedamerne i forligspartierne deles ud til værdigt trængende.

Da Dansk Folkeparti ikke har været i stand til at opnå resultater ved finanslovforhandlingerne med regeringen, som kan leve op til deres valgløfter, må Dansk Folkeparti selvfølgelig også have fingrene ned i denne sociale sukker-skål, selv om det i sig selv er et soleklart løftebrud fra Dansk Folkepartis side.

Dansk Folkeparti har et utal af gange erklæret sig enig med Enhedslisten i, at det her tyveri burde bringes til ophør. Senest i forbindelse med sidste års finanslov, men også i valgkampen blev dette løfte gentaget igen og igen og igen, selv om vi må indrømme, at Dansk Folkeparti har